

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 5Co/2/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5612200600
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dagmar Cabadajová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5612200600.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dagmar Cabadajovej a členov senátu JUDr. Miroslava Jamricha a JUDr. Jozefa Turzu, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpeného splnomocneným zástupcom TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, proti žalovanej: L. Q., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom P. B. XXX, okres C. L., zastúpenej JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom so sídlom v C., J. B. X/A, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovanej Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom v Prešove, Námestie legionárov 5, IČO: 42 176 778, zastúpeného JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom so sídlom v C., J. B. X/A, o zaplatenie 7.057,02 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu, žalovanej a vedľajšieho účastníka na strane žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 10C/68/2012-137 zo dňa 28.04.2014, takto

rozhodol:

Krajský súd rozsudok okresného súdu v časti výroku napadnutého odvolaním, ktorým žalobu zamietol, **p o t v r d z u j e**.

Rozsudok okresného súdu v časti výroku napadnutého odvolaním, ktorým žalovanej priznal náhradu trov konania vo výške 493,55 eur, ktoré je žalobca povinný zaplatiť advokátovi žalovanej do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, ktorým vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovanej náhradu trov konania nepriznal, **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd žalobu zamietol. Žalovanej priznal náhradu trov konania vo výške 493,55 Eur, ktoré je žalobca povinný zaplatiť advokátovi žalovanej do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

Súd prvého stupňa svoj rozsudok odôvodnil poukazom na vykonané dokazovanie, na základe ktorého dospel k nasledovným skutkovým a právnym záverom:

Žalovaná a jej manžel F. Q. ako spoludlžníci a Všeobecná úverová banka, a. s. ako veriteľ uzatvorili dňa 17. 7. 2006 zmluvu o poskytnutí flexipôžičky, na základe ktorej bol dlžníkom poskytnutý úver vo výške 141.000 Sk, s lehotou splatnosti 60 mesiacov, výškou úrokovej sadzby 19,9 % ročne a výškou mesačnej splátky 3649,86 Sk. Účastníci zmluvy si zároveň dojednali poplatok za poskytnutie úveru 750,- Sk, poplatok za prvú upomienku 200,- Sk, poplatok za vedenie úverového účtu 40,- Sk mesačne, poplatok za poistenie úveru 99,- Sk mesačne, poplatok za ďalšiu upomienku 1.000,- Sk. Pôžička bola poskytnutá dlžníkom na základe žiadosti o flexipôžičku zo dňa 17.07.2006. Dlžníkom bolo bankou oznámené splnenie obchodných podmienok pre čerpanie flexipôžičky dňa 17.07.2006.

Dňa 14.02.2011 uzatvorila Všeobecná úverová banka, a. s. ako postupca a žalobca ako postupník zmluvu o postúpení pohľadávok, predmetnom ktorej bolo aj postúpenie pohľadávky voči žalovanej a F. Q. v celkovej výške 7.057,02 Eur, pozostávajúcej z istiny vo výške 3.927,17 Eur, úroku vo výške 2.464,82 Eur, úroku z omeškania vo výške 596,93 Eur a poplatkov vo výške 68,10 Eur. Podľa údajov v prílohe k zmluve o postúpení pohľadávok, nastala splatnosť pohľadávky k 31.01.2008.

F. Q. zomrel dňa XX.XX.XXXX. Pohľadávka žalobcu v rámci dedičského konania nebola vyporiadavaná. Dedičmi po nebohom boli L. Q., L. D. a F. Q., ktorí dedičstvo nadobudli každý v 1/3-ine a podľa pomeru k hodnote nadobúdanému majetku nadobudli aj pasíva.

Dňa 23.10.2011 podpísala žalovaná so žalobcom dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku, v ktorej uznala čo do dôvodu a výšky záväzku voči žalobcovi, vzniknutý na základe zmluvy uzatvorenej s pôvodným veriteľom VÚB, a. s. na základe zmluvy zo dňa 17.07.2006, kde dlžná suma pozostáva z istiny vo výške 3.927,17 Eur a príslušenstva podľa zmluvy a nákladov na inkasné konanie vo výške 150,- Eur. V článku 3) Dohody, označenom ako „Forma splatenia záväzku“, bod 3.1. je uvedené, že osoby uvedené v zmluve vyhlasujú, že majú vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch.

Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

Podľa § 879j Občianskeho zákonníka, ustanoveniami tohto zákona sa spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred 1. januárom 2008; vznik týchto právnych vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pred 1. januárom 2008 sa však posudzujú podľa doterajších predpisov.

Podľa § 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka, touto časťou zákona sa spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkové vzťahy zo zmluvy o úvere (§ 497).

Podľa § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 25 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, právne vzťahy, ktoré vznikli pred 11. júnom 2010 na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, sa spravujú podľa doterajších predpisov, ak tento zákon v ods. 2 neustanovuje inak.

Podľa § 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom do 31. 12. 2007 (ďalej len „zákon o SÚ“), na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme.

Podľa § 2 písm. b) zákona o SÚ, na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Podľa § 558 Občianskeho zákonníka, ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní.

V súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami súd žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol, nakoľko žalovaná a vedľajší účastník na strane žalovanej vzniesli námietku premlčania, ktorú súd považoval za dôvodnú. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že Všeobecná úverová banka, a. s. ako veriteľ a žalovaná a F. Q. ako spoludlžníci uzatvorili dňa 17.07.2006 zmluvu o poskytnutí flexipôžičky, na základe ktorej bol dlžníkom poskytnutý úver vo výške 141.000,- Sk, ktorý sa zaviazali splatiť 60-timi mesačnými splátkami vo výške 3.649,86 Sk. Keďže zmluva bola uzavretá medzi dodávateľom a spotrebiteľmi, jednalo sa o zmluvu spotrebiteľskú. Vzhľadom na charakter a obsah zmluvy sa jednalo o zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Aktívnu vecnú legitimitáciu žalobcu v konaní mal súd preukázanú zo zmluvy o postúpení pohľadávok, uzatvorenej medzi Všeobecnou úverovou bankou, a. s. a žalobcom dňa 14.02.2011, predmetom ktorej bol aj postúpenie žalovanej pohľadávky. Nakoľko žalovaná a vedľajší účastník na jej strane vzniesli námietku premlčania, súd skúmal, kedy sa stala pohľadávka splatnou a či žalovaný nárok bol uplatnený na súde v priebehu plynutia premlčacej doby. Keďže medzi právnym

predchodcom žalobcu a žalovanou vznikol spotrebiteľský právny vzťah, v zmysle ustanovenia § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa dĺžka premlčacej doby spravuje občianskoprávnymi predpismi, teda je trojročná. Medzi účastníkmi konania nebol sporný dátum splatnosti žalovanej pohľadávky, ktorý vyplynul aj z prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok. Podľa tvrdení žalobcu, ktoré žalovaná a vedľajší účastník na strane žalovanej nespochybnili, pohľadávka žalobcu sa stala splatnou dňa 31.01.2008. Sporný bol právny dôvod, na základe ktorého došlo k splatnosti pohľadávky. Žalobca v podanej žalobe tvrdil, že jeho právny predchodca zmluvu vypovedal. Rovnako na súdnom pojednávaní právny zástupca žalobcu uviedol, že k splatnosti úveru došlo na základe výpovede, k 31.01.2008. V doplnení žaloby však žalobca tvrdil, že pôvodný veriteľ od zmluvy odstúpil podaním zo dňa 27.12.2007. Vzhľadom na dĺžku premlčacej doby, dátum splatnosti dlhu, ktorý nebol medzi účastníkmi sporný a dátum uplatnenia nároku na súde, súd nepovažoval za hospodárne vykonávať ďalšie dokazovanie na preukázanie právneho dôvodu splatnosti dlhu keď, navyše, žalobca súdu oznámil, že výpoveďou zmluvy nedisponuje. Keďže k premlčaniu dlhu došlo uplynutím trojročnej premlčacej doby, t. j. 31.01.2011 a žaloba bola na súde podaná dňa 23.01.2012, je žalovaný nárok premlčaný. Žalovaná síce dňa 23.10.2011 podpísala dohodu o splátkach a uznaní záväzku, avšak v tom čase už bol jej dlh premlčaný. Uznanie dlhu ako jednostranný právny úkon zakladá vyvrátiteľnú právnu domnienku, že dlh v čase uznania trval. Na nastúpenie právnych účinkov uznania dlhu je potrebné, aby dlžník písomne uznal, že zaplatí svoj dlh, určený čo do dôvodu a výšky. Uznaný môže byť aj dlh premlčaný, takéto uznanie však zakladá právnu domnienku existencie dlhu v čase uznania len vtedy, ak dlžník, ktorý dlh uznal, o jeho premlčaní vedel. Z vykonaného dokazovania súd nemal preukázané, že žalovaná v čase uznania dlhu o jeho premlčaní vedela. Naopak, pri výsluchu na pojednávaní uviedla, že jej nebolo jasné, o čo sa jedná, vedela len, o aký dlh za jedná. Z uvedeného vyjadrenia žalovanej nie je možné vyvodit' jej vedomosť o premlčaní dlhu v čase podpisu dohody. Navyše, súd považoval dojednanie, uvedené v článku 3.1 dohody za absolútne neplatné, z dôvodu jeho rozpornosti s dobrými mravmi. Vyhlásenie o vedomosti dlžníka o premlčaní dlhu je v dohode obsiahnuté v článku 3), označenom ako „Forma splatenia záväzku“. Vyhlásenie o vedomosti o premlčaní dlhu je však jednoznačne úplne iný inštitút ako forma splatenia záväzku, nemá s formou splatenia záväzku žiadnu súvislosť, zvlášť, keď uznanie záväzku bolo upravené v samostatnom článku 2. Navyše, vyhlásenie je zaradené na konci ustanovenia o výške splátok a dátume splácania dlhu (ktoré dokonca nie sú ani vyplnené), kde pozornosti spotrebiteľa môže uniknúť. Takéto umiestnenie vyhlásenia o vedomosti o premlčaní dlhu, ktoré má závažné právne následky v majetkovej sfére spotrebiteľa, je rozporné s dobrými mravmi a následkom toho neplatné.

Podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelne uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 149 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, ak advokát zastupoval účastníka, ktorému bola prisúdená náhrada trov konania, je ten, ktorému bola uložená náhrada týchto trov, povinný zaplatiť ju advokátovi.

V súlade so zákonným ustanovením § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku súd v konaní v plnom rozsahu úspešnej žalovanej priznal náhradu trov konania, spočívajúcich v trovách právneho zastúpenia podľa vyhl. MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov vo výške 493,55 eura, a to tarifnú odmenu za 2 úkony právnej služby - prevzatie a príprava zastúpenia vo výške 237,34 eura a účasť na súdnom pojednávaní dňa 28. 4. 2014 vo výške 118,67 eura, keďže išlo o spoločný úkon pri zastúpení dvoch osôb, a to aj vedľajšieho účastníka na strane žalovanej (§ 13a ods. 1 písm. a/, d/ citovanej vyhlášky v spojení s § 10 ods. 1 a § 13 ods. 2 citovanej vyhlášky), režijný paušál k 2 úkonom právnej služby vykonaným v roku 2014, a to k prevzatiu a príprave zastúpenia vo výške 8,04 eura a k účasti na súdnom pojednávaní dňa 28.04.2014 vo výške 1-ice, t. j. 4,02 Eur, keďže išlo o spoločný úkon pri zastúpení dvoch osôb, (§ 16 ods. 3 citovanej vyhlášky), náhradu cestovných výdavkov za účasť na súdnom pojednávaní dňa 28.04.2014 vo výške 1-ice celkových výdavkov vo výške 86,43 Eur, t. j. 43,22 Eur (keďže išlo o spoločný úkon pri zastúpení dvoch osôb) na trase C.- Liptovský Mikuláš a späť, spolu 320 km, pri použití osobného motorového vozidla substitučního právneho zástupcu žalovanej značky Opel Vectra, evidenčné číslo LC096BK (§ 15 písm. a), § 16 ods. 4 uvedenej vyhlášky v spojení s § 7 zákona číslo 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách v znení neskorších predpisov), a to základnú náhradu 0,183 eura x 320 km, t. j. 58,56 Eur a náhradu za spotrebované pohonné látky 320 km x 6,5 l/100 km (spotreba) x 1,34 Eur/l (cena paliva), t. j. 27,87 Eur a DPH 20 % z priznanej tarifnej odmeny, režijného paušálu a náhrady cestovných výdavkov, t. j. zo sumy 411,29 Eur, čo činí 82,26 Eur. Nakoľko žalovaná bola zastúpená advokátom, súd uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť náhradu trov konania advokátovi žalovanej. Súd nepriznal žalovanej náhradu za stratu času, nakoľko cesta na súdne pojednávanie nebola vykonaná

advokátom, ale advokátskym koncipientom, ktorý je zamestnancom advokáta žalovaného. Advokátsky koncipient teda pri ceste na súdne pojednávanie plní svoje pracovné povinnosti v rámci pracovnej cesty, na ktorú bol ako zamestnanec vyslaný. Advokátovi prislúcha náhrada za stratu času v zmysle § 17 ods. 1 citovanej vyhlášky preto, že počas cesty nemôže vykonávať iné povinnosti. Počas cesty advokátskeho koncipienta na súdne pojednávanie však advokátovi ako jeho zamestnávateľovi strata času nevzniká. Súd vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovanej nepriznal náhradu trov konania. Vedľajší účastník na strane žalovanej je občianskym združením, predmetom činnosti ktorého, podľa predložených stanov združenia, je kolektívna ochrana spotrebiteľov, podávanie žalôb podľa zákona o ochrane spotrebiteľa, zastupovanie spotrebiteľov v občianskom súdnom konaní a vstup do spotrebiteľských sporov v pozícii vedľajšieho účastníka. Vedľajší účastník preto, vzhľadom na základný cieľ činnosti, za účelom ktorého bol zriadený, musí byť spôsobilý poskytnúť spotrebiteľovi relevantnú právnu pomoc v súdnych konaniach. Skutočnosť, že vedľajší účastník bol zriadený s cieľom ochrany práv spotrebiteľa predpokladá, že má zabezpečený dostatočný odborne spôsobilý personál na výkon činnosti, za účelom ktorej vznikol, a preto sú trovy konania, ktoré mu vznikli tým, že sa v súdnom konaní dal zastupovať advokátom, neúčelne vynaložené. V občianskom súdnom konaní súd môže priznať účastníkovi len právo na náhradu účelne vynaložených trov konania. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd trovy konania, pozostávajúce z trov právneho zastúpenia, uplatnené vedľajším účastníkom na strane žalovanej, nepovažoval za vynaložené účelne.

V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku súdu prvého stupňa podal odvolanie žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Navrhoval odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok v zmysle ust. § 220 O.s.p. zmeniť tak, že vyhovie návrhu žalobcu, resp. v zmysle ust. § 221 ods. 1 a 3 O.s.p. zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil voči odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi trovy konania a právneho zastúpenia v prvostupňovom i odvolacom konaní, ktoré špecifikoval v písomnom podaní odvolania. Vo svojom odvolaní poukazoval na to, že žalovaná podpísala dohodu o uznaní záväzku a úhrade pohľadávky v splátkach, prostredníctvom ktorej uznala svoj záväzok voči žalobcovi vzniknutej zo zmluvy o poskytnutí flexipôžičky. Predmetná dohoda spĺňa všetky náležitosti, ktoré zákon vyžaduje pre platnosť uznania dlhu zo strany dlžníka, že žalovaná podpísala dohodu prejavila svoju vôľu záväzok splniť, čo je zároveň v jej záujme. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia všeobecných súdov. Pokiaľ ide o trovy konania, ktoré boli žalovanej priznané k tomu poukázal na to, že žalovaná si zvolila svojho právneho zástupcu až potom, ako do konania vstúpil vedľajší účastník zastúpenej tým istým právnym zástupcom. Zastáva názor, že vyjadrenia, či už písomné alebo ústne, podané v mene žalovanej alebo vedľajšieho účastníka sú obsahovo podobné, nie sú v nich uvedené žiadne nové skutočnosti, a teda nespĺňajú požiadavku účelnosti. Teda nevidí účelnosť v podobných v podstate opakujúcich sa úkonoch, ktoré boli vykonané tým istým právnym zástupcom, raz ako zástupcom vedľajšieho účastníka, raz ako zástupcom žalovanej.

V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku súdu prvého stupňa v časti výroku o náhrade trov konania podala odvolanie žalovaná a vedľajší účastník na strane žalovanej prostredníctvom právneho zástupcu. Navrhovali, aby odvolací súd rozhodol tak, že napadnuté výroky rozsudku okresného súdu o trovách žalovanej a vedľajšieho účastníka zmení tak, že žalobca je povinný zaplatiť trovy prvostupňového konania žalovanej vo výške 573,95 Eur a vedľajšiemu účastníkovi vo výške 770,24 Eur. Vo svojom odvolaní poukazovali na to, že súd žalovanej priznal náhradu trov právneho zastúpenia, ale iba v nesprávne nižšej sume oproti tomu ako si žalovaná náhradu trov právneho zastúpenia uplatnila a vyčíslila v písomnom podaní. Súd nepriznal právnemu zástupcovi žalovanej náhradu za stratu času v súvislosti so zastupovaním žalovanej. Nestotožnili sa s názorom prvostupňového súdu, v zmysle ktorého náhrada za stratu času prináleží len advokátovi, avšak nie advokátskemu koncipientovi. Majú za to, že úspešnej žalovanej bolo na mieste priznať náhradu trov konania voči neúspešnému žalobcovi v plnej výške, a teda aj vrátane náhrady za stratu času, na ktorú právny zástupca mal nárok. Prvostupňový súd nepriznal náhradu trov konania vedľajšiemu účastníkovi. V tejto súvislosti poukázali na rozhodnutia všeobecných súdov. Uviedol, že v predmetnom spore treba brať do úvahy, že spotrebiteľ bol v predmetnej veci úspešný v dôsledku aktivity vedľajšieho účastníka, a teda z hľadiska samotného cieľa a poslania činnosti Združenia, ktorým je ochrana spotrebiteľa sú trovy konania, náhradu ktorých vyžadujú, objektívne účelné. Súd pri nepriznaní trov vedľajšieho účastníka postupoval v rozpore s legislatívou Európskej únie, judikatúrou Súdného dvora EU v rozpore s vnútroštátnou právnou úpravou, ustálenou súdnou praxou a slovenskou právnou teóriou.

K odvolaniu žalobcu proti rozsudku súdu prvého stupňa podali písomné vyjadrenie žalovaná a vedľajší účastník na strane žalovanej prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Uvádžali, že žalobca v konaní žiadnym spôsobom nepreukázal, žeby podmienky v dohode obsiahnuté so žalovanou individuálne vyjednal. Prvostupňový súd správne vyhodnotil predmetnú dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku ako nekalú obchodnú praktiku a absolútne neplatný právny úkon, ktorý nemôže spôsobiť zamýšľané účinky zo strany žalobcu. Poukázali na rozhodnutia všeobecných súdov, Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR. Uvádžali, že na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa Občianskeho zákonníka sa majú použiť primerane ustanovenia Občianskeho zákonníka, a to v súlade so Zákonom o ochrane spotrebiteľa v súlade s nálezom Ústavného SR. Považovali predmetnú zmluvu jednoznačne za spotrebiteľskú zmluvu v zmysle Smernice Rady 93/13/EHS. Zastávali názor, že každá zmluva o spotrebiteľskom úvere bez ohľadu na formu a typ spotrebiteľského úveru sa vždy spravuje špeciálnymi ustanoveniami o spotrebiteľských zmluvách a podporne Občianskym zákonníkom. Navrhovali odvolaciemu súdu, aby rozsudok prvostupňového súdu vo výroku, ktorým bola žaloba zamietnutá potvrdil ako dôvodný a správny a vo výrokoch o trovách konania rozhodol v zmysle ich odvolania. Zároveň si uplatnili náhradu trov odvolacieho konania za vyjadrenie k odvolaniu vo výške po 147,23 Eur.

K odvolaniu žalovanej a vedľajšieho účastníka na strane žalovanej proti rozsudku súdu prvého stupňa podal písomné vyjadrenie žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Navrhoval, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ust. § 220 O.s.p. ho zmenil tak, že vyhovie návrhu žalobcu, resp. v zmysle ust. § 221 ods. 1 a 3 O.s.p. zruší a vec vráti súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania. Vo svojom vyjadrení uviedol, že zastáva názor, že vedľajší účastník musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach. Zastáva názor, že konanie vedľajšieho účastníka v podobe jeho právneho zastúpenia dochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov konania a ne hospodárnosti konania. Na túto skutočnosť súd správne prihliadal a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok v intenciách uvedených v ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 O.s.p. v spojení s ust. § 156 ods. 3 O.s.p. rozsudok okresného súdu v časti výroku napadnutého odvolaním, ktorým súd žalobu zamietol potvrdil v súlade s ust. § 219 ods. 1, 2 O.s.p. Rozsudok okresného súdu v časti výroku napadnutého odvolaním, ktorým žalovanej priznal náhradu trov konania vo výške 493,55 Eur, ktoré je žalobca povinný zaplatiť advokátovi žalovanej do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, ktorým vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovanej náhradu trov konania nepriznal, zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie v súlade s ust. § 221 ods. 1 písm. h/, ods. 2 O.s.p.

V zmysle ust. § 219 ods. 1 O.s.p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

V zmysle ust. § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

V zmysle ust. § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p., súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav.

V zmysle ust. § 221 ods. 2 O.s.p., ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, prerušiť konanie, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do právomoci ktorého vec patrí.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, prislúchajúceho spisového materiálu, vyhodnotením toho, čo uviedli v rámci odvolacieho konania účastníci konania ako aj vo svojich vyjadreniach k odvolaniam konštatuje, že prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s ust. § 132 a nasl. O.s.p. a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil, a preto s poukazom na citované ust. § 219 ods. 2 O.s.p., keďže sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, obmedzuje sa len na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov. Rozhodnutie

prvostupňového súdu zodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil.

Pokiaľ ide o rozhodnutie v merite veci odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, v zmysle ktorého pohľadávka žalobcu je premlčaná.

S poukazom na vyššie uvedené závery odvolací súd neuznal opodstatnenosť argumentácií odvolateľa - žalobcu, na ktorých založil svoje odvolacie dôvody, a preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v časti výroku, ktorým žalobu zamietol potvrdil ako vecne správny.

Pri rozhodovaní o odvolaní žalovanej a vedľajšieho účastníka na strane žalovanej proti rozsudku súdu prvého stupňa v časti výroku o náhrade trov konania odvolací súd dospel k záveru, že prvostupňový súd o náhrade trov konania rozhodol v rozpore so zisteným skutkovým stavom v predmetnej veci.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že pri rozhodovaní o náhrade trov konania v zásade platí zásada úspechu vo veci, podľa ktorej žalovanej a vedľajšiemu účastníkovi, ktorí boli v konaní úspešní, vzniklo právo na náhradu trov konania. Odvolací súd argumentáciu žalobcu, že v danej veci nešlo o účelne vynaložené trovy konania nepovažuje za dôvodnú, pretože v dôsledku vznesenia námietky premlčania zo strany vedľajšieho účastníka došlo k zamietnutiu žaloby žalobcu. Aj keď účelnosť vynaložených trov konania je treba posudzovať zvlášť v každom prípade, vedľajší účastník v danej veci riadne hájil práva účastníka, na strane ktorého vystupuje a samotná okolnosť, či sa dá v konaní zastúpiť právnym zástupcom je na voľbe vedľajšieho účastníka, pričom medzi trovy konania podľa § 137 O.s.p. patrí aj náhrada výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu. Ani skutočnosť, že Združenia má v radoch členov, ktorí majú právnické vzdelanie nie je dôvodom, pre ktorý by bolo vylúčené, aby Združenie bolo v konkrétnom konaní zastúpené právnym zástupcom. K námietke žalobcu, že konaním vedľajšieho účastníka v podobe jeho právneho zastúpenia dochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov konania a nehospodárnosti konania odvolací súd poznamenáva, že k neúčelnému vzniku trov konania dochádza podaním návrhu v prípade, ak bol následne zamietnutý z dôvodu premlčania. Trovy konania vznikajú v spore bez toho, či účastníci chcú alebo nie, výška trov záleží od zložitosti sporu, dĺžky konania, aktivity účastníkov. Ak sa účastník môže dať v konaní zastupovať advokátom, potom je námietka žalobcu nedôvodná, týkajúca sa nadbytočného navyšovania trov konania. Každý účastník konania má ústavné právo na zastupovanie zástupcom z radov advokátov.

S poukazom na vyššie uvedené závery odvolací súd o náhrade trov konania rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

Úlohou súdu prvého stupňa bude opätovne rozhodnúť o náhrade trov konania, a to prvostupňového ako aj odvolacieho žalovanej a vedľajšieho účastníka na strane žalovanej s tým, že zväží okolnosti prípadu a účelnosť vynaložených trov konania na strane žalovanej ako aj vedľajšieho účastníka na strane žalovanej.

Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.